

Thajská kočka

Safírově modré oči, sametově jemná srst, neobyčejné zbarvení, síla a elegance, to vše jsou znaky vzácného plemene přicházejícího k nám z dalekého Thajska.

Historie plemene

Thajská kočka je nové a přitom velmi starobylé plemeno. První zmínky o těchto kočkách pocházejí již z roku 1330 a najdeme je ve starých svazcích v Národní knihovně v Bangkoku. Tehdy byly nazývány královské kočky ze Siamu a to nikoliv náhodou. Tato vzácná zvířata byla chována výhradně v palácích siamských králů a za zdmi buddhistických klášterů, byla považována za svatá a věřilo se, že přinášejí štěstí. Očím evropských obdivovatelů zůstávala po mnoho staletí skryta.

Za rozšíření tohoto plemene vděčíme především osvětlenému panovníkovi Chulalongkornovi známému též jako Rama V., který v letech 1897 a 1907 na svých diplomatických cestách dvakrát navštívil Evropu a několik těchto vzácných ušlechtilých zvířat s sebou přivezl. A tak se thajské kočky dostaly jako královské dary do rodin evropských panovníků, těšily se přízni britské královny i ruského cara. Zasluhu na rozšíření plemene má i generál Owen Gould, který jako britský konzul v Bangkoku několik dalších jedinců tohoto plemene přivezl do Velké Británie. Potomci těchto importovaných koček byly poprvé představeni veřejnosti na „světové výstavě“ konané v Crystal Palace v Londýně v roce 1885. Z této doby pocházejí také první fotografie královských koček ze Siamu.

Vyobrazená zvířata mají kulatý tvar hlavy a pevné svalnaté tělo. Jejich povaha je popisována jako „podobná psi“.

Tyto nádherné, exoticky vyhlížející kočky vzbudily obrovský obdiv a nadšení a již v roce 1902 je v Británii založen Klub siamských koček a o rok později stanoven standard plemene. Brzy poté jsou první chovní jedinci dovezeni do Ruska, USA a jiných zemí. Tak započal obrovský vzestup oblíbenosti koček ze Siamu a vyvrcholil v 50. letech 20. století.

Brzy poté se však názor na vzhled siamských koček začíná štěpit. Vliv příznivců moderního pojetí, preferujícího trojúhelníkovitý tvar hlavy, velmi štíhlé tělo

a extrémně dlouhé končetiny, začíná převažovat nad obdivovateli původního tradičního vzhledu a nakonec vede k přepracování plemenného standardu tak, aby lépe odpovídal novému modernímu pojetí vzhledu siamky. Ovšem ne nadlouho.

Koncem 60. let se zejména v Británii objevují silné tendence volající po zpětné obrodě původního vzhledu plemene. Vzhledem k tomu, že v Thajsku v té době již neexistuje ani jediný chov těchto vzácných zvířat, jsou s velkým úsilím po celém světě vyhledáváni jedinci nesoucí původní znaky a vlastnosti koček přivezených králem Ramou V. z Thajska (dříve Siamu). Proces úspěšně vrcholil v roce 1990, kdy jsou siamky tradičního typu uznány jako samostatné plemeno s vlastním plemenným standardem a nesoucí název thajská kočka. V současnosti plemeno uznává většina světových felinologických organizací GCCF, CFA, TICA a WCF. V České republice je to Bohemia Cat Club, který je členem World Cat Federation (WCF). S thajskými kočkami se můžete setkat na výstavách pořádaných těmito kluby, ale i na výstavách pořádaných ostatními felinologickými organizacemi.

Vzhled a zdraví

Thajská kočka je elegantní a robustní, patří do kategorie větších koček s vyvinutým svalstvem a vyváženými proporcemi. Typická je pro ně zakulacená hlava, jasně modré oči a poměrně dlouhé končetiny. Srst je přiléhavá, jemná a pevná. Thajské kočky existují v několika barevných varietách. Nejznámější je seal-point (s tmavě hnědými odznaky), vzácněji se vyskytuje zbarvení chocolate-point, blue-point, red-point, tabby-point, vzácně i lilac-point.

Thajské kočky jsou proslulé pevným zdravím a dlouhověkostí, dožívají se až 18 let. Genetické vady, které byly pro královské kočky ze Siamu na přelomu 19. a 20. století typické a byly považovány za znak plemene, jako je šilhavost nebo záločky na očásku, současné standardy pro siamské a thajské kočky nepřípouštějí a důslednou selekcí chovných zvířat byly tyto nedostatky z registrovaných chovů odstraněny.

Povaha

Thajské kočky jsou považovány za vysloveně přítulné plemeno orientované na člověka. Jsou velmi inteligentní a komunikativní, ale nikoliv hluché, s výjimkou nekastrovaných koček v období říje. Mají příjemný hlas. I když „svého“ člověka milují a rády se mazlí, pozornost si nikdy umíněně nevynechávají. Mají rády

děti, jsou hravé a to i v dospělosti. Snadno se naučí chodit na vodítku či apertovat papírové kuličky. Jsou společenské a jejich vazba na člověka je velmi silná. Dobře vycházejí s jinými kočkami i ostatními domácími zvířaty.

Kdo má to štěstí, že může chovat více thajských koček pohromadě, záhy zjistí, že jsou to velmi přítulná zvířata a podobně jako jiná orientální plemena s oblibou spí společně jedna přes druhou, rády si spolu hrají a láskyplně se opečovávají. Temperament thajských koček je příjemný a bez problému je možné chovat je pouze v bytě. Pro svou společenskou povahu špatně snášejí dlouhodobé osamocení, takže pokud býváte často delší dobu mimo domov, je lépe pořídit si kočky dvě, aby si mohly dělat společnost, nebo zvolit jiné plemeno.

Thajské kočky jsou pro svou velkou oddanost a přítulnost k člověku vhodné i jako společníci pro osamělé lidi. Dobře se přizpůsobují rytmu domácnosti, a pokud jsou jejich majitelé přes den v práci, přesunou aktivitu na ráno a večer a přes den spí a lenoší. Odpoledne přijdou „svého člověka“ přivítat ke dveřím, pomazlit se a brzy připraví nějakou správnou kočičí hru, a pokud se do hry zapojíte, s nadšením to uvítají. Milují činný pohyb v domácnosti, s velkým zájmem sledují zehlení, úklid, vaření i luštění křížovek a večer se s hlasitým předemím stulí „svému člověku“ na klíně

a zahrnují ho láskou a péčí. V hravé a milé thajské kočce získáte výborného společníka a zažijete i spoustu zábavy a legrace.

Přestože jsou thajské kočky v Evropě zatím velmi vzácné a chovatelských stanic je velmi málo, zájem o toto plemeno je obrovský a počet příznivců neustále roste.

S potěšením můžeme konstatovat, že i v České republice již máme první chovatelskou stanicí zabývající se chovem těchto nádherných a ušlechtilých zvířat. A tak přání mít doma thajskou kočku „přinášející štěstí“ přestává být pro mnohé české obdivovatele nedostupným snem.

Text a foto A. Hana Dušková Šádková

